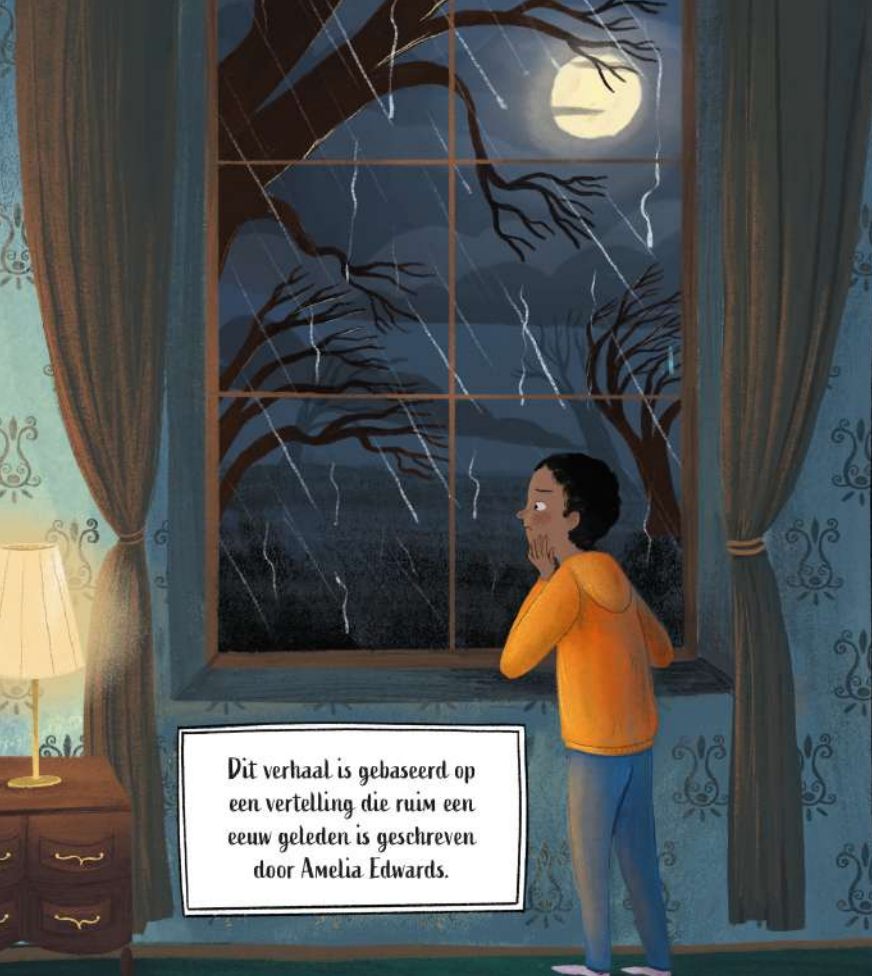

Inhoud

Het nachtmerrieboek	7	De halfwassen man	105
De boomhut	33	De dodelijke diamanten	117
De geheimzinnige hand	59	Fluit en ik kom naar je toe	131
Spoken bestaan niet	77	De verdachte zus	159

Dit verhaal is gebaseerd op een vertelling die ruim een eeuw geleden is geschreven door Amelia Edwards.

Het nachtmerrieboek

Raheem verveelde zich. Hij had zich maandenlang verheugd op deze gezinsvakantie naar de hei van North Yorkshire. Maar het krakende krot dat zijn ouders hadden gehoord, lag kilometers ver van alles vandaan, het regende elke dag... en er was niet eens wifi. 'Waarom lees je geen boek?' stelde zijn vader na het avondeten voor.

De lampen werden steeds feller en ik begon de omtrekken van een koets te zien. Die reed snel, maar omdat de sneeuw zo dik was onder de wielen, was er geen geluid te horen.

Misschien was dit de koets die ik moest nemen? De koets kwam snel dichterbij en werd getrokken door vier zilverkleurige paarden. Op de bok zaten een passagier en een koetsier. Rond de koets hing een vreemde gloed en de lampen vlamden als vuurballen.

Ik sprong naar voren, zwaaide met mijn pet en riep. Maar de koets stooft in volle vaart voorbij. Even dacht ik dat ze me niet gehoord hadden. Toen hield de koetsier in. De paarden kwam stampend en briesend tot stilstand. De koets schommelde even na en stond toen stil...

De bewaker achterop was gehuld in een grote cape, met een lange sjaal rond zijn hoofd tot aan zijn ogen.

Ik dacht dat hij sliep, omdat hij niet de moeite nam om af te stappen en me aan boord te helpen. De passagier

Rond de koets hing een vreemde gloed en de lampen vlamden op als vuurballen.

Op dat ogenblik barstten de sintels in de haard uit in akelig blauwe vlammen. Alle warmte trok uit de lucht en Coralies nekharen gingen ervan overeind staan. Ze deinsde terug, haar ogen schoten van de hand naar de haard. Ze schrok van een droge fluisterstem in haar oor...

'Dief!'

Coralie gilte en dook achter het bureau toen een gestalte, van top tot teen gehuld in oude windsels, uit de schaduwen trad en op haar af schuifelde, terwijl bij elke moeizame stap die de gestalte zette stof opdwarrelde.

'Kom niet dichterbij!' schreeuwde Coralie. Ze greep een boek en zwaaide ermee. Haar vader had haar verteld over zulke wezens. Mummies, noemde hij ze. Maar ze zouden dood moeten zijn, en begraven in verre graven. Niet levend en strompelend door haar huis.

*'Kom niet dichterbij!' schreeuwde Coralie.
Ze greep een boek en zwaaide ermee.*

'NEE! Laat me gaan!' gilde Kondwani en hij vocht om los te komen.

Er klonk een proestend gelach. De handen verdwenen, de lamp knipte weer aan en Isaac en Mercy verschenen weer, hartelijk lachend om de grap die ze met hun vriend hadden uitgehaald.

'Niet grappig', mompelde Kondwani en hij vouwde zijn armen voor zijn borst. 'Jullie maakten me echt bang.'

'Sorry', zei Mercy en ze wreef de lachtranen uit haar ogen. 'Maar dat betekent dat ik de wedstrijd heb gewonnen.'

Isaac schudde zijn hoofd. 'Nee, Kondwani won. Hij riep Chiruwi op. Zonder hem zou jouw verhaal net zo saai zijn geweest als het mijne.'

'Een gedeelde overwinning dan', gaf Mercy toe. 'Ik zal als een winnaar slapen vannacht.'

Maar Kondwani kon niet hetzelfde zeggen. Toen het tijd was om te slapen, lag hij te draaien en te woelen, in zijn dromen geplaagd door de halfwassen man.

De volgende dag, toen Mercy en Isaac naar huis waren, maakte Kondwani een boswandeling om zijn hoofd leeg te maken. Hij dwaalde tussen brede bomen en na een uur slenteren begon hij zich beter te voelen... tot hij in iets blubberigs en onprettigs trapte.

Laat het alsjeblieft geen poep zijn, dacht hij.

Dat was het niet. Het was een dikke, vette substantie vol met bladeren en viezigheid. Het deed hem denken aan... was.

Kondwani's ogen schoten heen en weer over de grond. Twee... zes... tien... een dozijn blubbers was vormden een spoor op de stoffige bodem van het bos. Ze leidden naar een vreemde gedaante

Dit spookverhaal is gebaseerd op een oude Bengaalse legende en speelt zich af op de oever van de rivier de Ichamati, die tussen Bangladesh en India stroomt.

De verdachte zus

Nog niet zo lang geleden was er een meisje, Meena, dat dol was op tekenen. Ze had, toen dit verhaal begon, de hele middag zitten tekenen op de rivieroever – zo geconcentreerd dat ze niet had gemerkt dat de zon was ondergegaan. Pas toen ze de krekels hoorde tsjirpen ter verwelkoming van de nacht, besepte ze dat het laat was. *Erg laat...*